

Oordeel

Home (/) > Oordelen (/oordelen) > **Het college van burgemees...**

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden discrimineert een vrouw doordat zijn huisvestingsbeleid haar geen reëel zicht geeft om zelfstandig te wonen in lijn met haar woonwagencultuur.

Oordeelnummer 2018-90

Datum: 28-08-2018

Grond: Ras

Terrein: Sociale Bescherming

Situatie

Een vrouw woont bij haar ouders in een woonwagen. Zij is kermisexploitant en reist een deel van het jaar met de woonwagen door het land. In de gemeente Heusden zijn vier locaties waar woonwagengewoners wonen. Op de locatie waar de vrouw woont, staan vijf woonwagens. Op drie andere locaties staan in totaal 24 'woonwagewoningen'. De vrouw vindt dat het college van burgemeester en wethouders (B&W) van de gemeente Heusden haar discrimineert omdat zij geen mogelijkheid heeft om zelfstandig te wonen in een woonwagen. B&W betwist dat sprake is van discriminatie. De vrouw vroeg om een stuk grond om te wonen én werken, maar daarin voorziet hij niet. Het woonbeleid sluit volgens B&W goed aan bij de behoefte van woonwagengewoners in de gemeente.

Beoordeling

Een vrouw is woonwagengewoner met een eigen cultuur. Zij kan een beroep doen op de bescherming van de grond ras uit de Algemene wet gelijke behandeling (AWGB). B&W mag geen onderscheid op grond van ras maken bij sociale bescherming (artikel 7a AWGB). Het College spreekt zich niet uit over het handelen van B&W met betrekking tot de vraag van de vrouw om ergens te kunnen wonen én werken. Deze combinatie valt niet onder 'sociale bescherming'. Het handelen van B&W in het kader van alleen de huisvesting valt wel onder 'sociale bescherming' en wordt beoordeeld. Het huisvestingsbeleid van B&W geeft de vrouw geen reëel zicht om zelfstandig volgens haar woonwagencultuur te wonen. Op 'haar' woonwagenlocatie is geen vrije plek te verwachten. Ook komt de vrouw niet in aanmerking voor een woonwagewoning, nog daargelaten of deze woning bij de woonwagencultuur past zoals zij die beleeft. Zij wordt niet op de wachtlijst voor deze woningen geplaatst omdat die is gesloten. Bovendien zijn bijna alle woonwagewoningen privé eigendom en niet (meer) in beheer van de gemeente. Het huisvestingsbeleid van B&W geeft 'regulier woningzoekenden' in de sociale huursector daarentegen wel reëel zicht op een woning. De gemiddelde wachttijd van een actief woningzoekende in deze sector is korter dan een jaar. Omdat er geen sprake is van een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte voor woonwagengewoners als voor personen die wachten op een sociale huurwoning oordeelt het College dat B&W de vrouw bij de huisvesting discrimineert.

Oordeel

Verberg volledig oordeel

Oordeel

2018-90

Datum: 28 augustus 2018

Dossiernummer: 2018-0095

Oordeel in de zaak van

[...]

wonende te [...], verzoekster

tegen

Het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden
gevestigd te Heusden, verweerder

1 Verzoek

Verzoekster vraagt het College om te beoordelen of verweerder jegens haar verboden onderscheid op grond van ras maakt door beleid te voeren waardoor zij niet in zelfstandig in een woonwagen kan wonen.

2 Verloop van de procedure

2.1 Het College heeft kennisgenomen van de volgende stukken:

- verzoekschrift van 15 maart 2018, ontvangen op dezelfde dag;
- verweerschrift van 20 juni 2018.

2.2 Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 juli 2018. Partijen zijn verschenen. Verzoekster werd vergezeld door [...], haar partner. Verweerder werd vertegenwoordigd door [...], senior medewerker juridische kwaliteit en control, en [...], klantcoördinator wijkgericht werken.

3 Feiten

3.1 Verzoekster woont met haar partner bij haar ouders in, in een woonwagen op een woonwagenlocatie in [...]. Verzoekster en haar familie zijn kermisexploitanten en reizen in verband daarmee een deel van het jaar met de woonwagen door het land.

zogenoemde woonwagenwoningen.

3.3 Verweerder kent een wachtlijst voor woonwagenbewoners die dateert uit 2008. In dat jaar stonden hierop acht personen. Op dit moment staan er drie personen op. De wachtlijst staat niet open voor nieuwe woonwagen(woning)zoekenden.

3.4 Een gedeelte van de 24 woonwagenwoningen is in eigendom van de bewoners en een gedeelte wordt verhuurd. Verweerder voert het beleid om vrijgekomen huur-woonwagenwoningen te verkopen.

4 Standpunt verzoekster

Verzoekster vindt dat verweerder haar discrimineert omdat zij nergens in de gemeente zelfstandig kan wonen in een woonwagen. Zij heeft zich zes jaar geleden tot verweerder gewend om tot een oplossing te komen omdat zij noodgedwongen bij haar ouders inwoont. Hoewel verweerder het probleem erkent doet hij niets voor haar. Het liefst heeft verzoekster een stuk grond waarop zij kan wonen en werken. Als dit niet kan, is verzoekster ook geholpen met een stuk grond waarop zij alleen kan wonen.

5 Standpunt verweerder

Verweerder betwist dat hij onderscheid maakt jegens verzoekster. Het aantal woonwagenbewoners in zijn gemeente is relatief klein zodat hij voldoende zicht heeft op hun behoefte. Zijn woonbeleid garandeert dat de standplaatsen en de woonwagenwoningen behouden blijven voor de woonwagenbewoners in zijn gemeente. Daarmee zorgt verweerder ervoor dat de bij de cultuur van de woonwagenbewoners behorende familieverbanden in stand blijven. Verzoekster heeft zich tot verweerder gericht met een vraag waarin hij niet voorziet: een stuk grond voor wonen en bedrijvigheid. Verweerder denkt met haar mee om een oplossing te vinden maar die is tot nu niet gevonden. Er was een gemeentelijke wachtlijst voor woonwagenstandplaatsen. Deze wachtlijst is gesloten en wordt momenteel gebruikt voor de verkoop -en als dat niet lukt het verpachten- van woonwagenwoningen.

6 Beoordeling

6.1 Het is verboden om onderscheid op grond van ras te maken bij sociale bescherming, daaronder begrepen sociale zekerheid, en sociale voordelen (artikel 7a, eerste lid, van de Algemene wet gelijke behandeling (AWGB)). Sociale bescherming is een ruim begrip en heeft mede betrekking op de toegang tot, en het aanbod van, goederen en diensten die publiekelijk beschikbaar zijn. Hieronder vallen bijvoorbeeld elementen van gezondheidszorg, welzijn en sociale voorzieningen, zoals sociale verzekeringen en kinderbijslag.

6.2 Het College overweegt dat het handelen van verweerder, voor zover dat betrekking heeft op de vraag van verzoekster om te kunnen beschikken over een stuk grond waarop zij (mede) het beroep van kermisexploitant kan uitoefenen, niet onder de reikwijdte van artikel 7a AWGB valt. Hier handelt verweerder niet in het kader van 'sociale bescherming'. Het handelen van verweerder dat betrekking heeft op de huisvesting van verzoekster, valt hier wel onder (Kamerstukken II 2002/03, 28 770, nr. 3, p. 2 en p. 15). Het College zal dan ook beoordelen of verweerder in het kader van woonwagenbewoning, jegens verzoekster onderscheid maakt.

onbetwist dat zij behoort tot de groep woonwagenbewoners. Haar familie woont van generatie op generatie in een woonwagen. Zij is geboren in een woonwagen en woont daar haar hele leven in, in familieverband. Verzoekster beschouwt zichzelf als een woonwagenbewoner, waarbij zij heeft toegelicht dat zij alleen in die zin van andere woonwagenbewoners in de gemeente verschilt dat zij een gedeelte van het jaar voor haar beroep als kermisexploitant in de woonwagen rondtrekt. Verzoekster kan naar het oordeel van het College worden gerekend tot de bevolkingsgroep van woonwagenbewoners met een eigen cultuur en een beroep doen op de bescherming van de AWGB.

6.4 Het is aan verzoekster om feiten aan te voeren die onderscheid op grond van ras kunnen doen vermoeden. Als zij hierin slaagt, is het aan verweerder om te bewijzen dat hij niet in strijd met de AWGB handelt (artikel 10, eerste lid, AWGB).

6.5 Bij de toepassing van artikel 7a AWGB op een geval als het onderhavige is het uitgangspunt dat in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod van woonruimte wordt voorzien voor woonwagenbewoners als voor personen die wachten op een sociale huurwoning (vergelijk College 28 juni 2018, 2018-64, overweging 5.2).

6.6 Het College overweegt als volgt. In de gemeente van verweerder zijn vijf standplaatsen waarop woonwagens staan. Dat is de locatie waar verzoekster inwoont bij haar ouders. Dan zijn er nog 24 woonwagenwoningen, verdeeld over drie locaties. Tussen partijen is onbetwist dat verzoekster niet op afzienbare termijn in aanmerking komt voor één van de vijf standplaatsen op 'haar' woonwagenlocatie omdat op deze locatie voornamelijk geen mutatie te verwachten is. Ook wordt voor deze locatie geen wachtlijst gehanteerd. Het College stelt vast dat verzoekster ook geen reëel zicht geeft op het bewonen van één van de 24 woonwagenwoningen, nog daargelaten de vraag of een woonwagenwoning, die geheel van steen en direct met de grond verbonden is, aansluit bij de woonwagencultuur zoals verzoekster die beleeft. Verweerder ziet alleen een huisvestingsverantwoordelijkheid voor zichzelf ten aanzien van de drie personen die nog op de wachtlijst uit 2008 staan. Verzoekster, die zich later tot verweerder heeft gewend, behoort hier niet toe.

6.7 Het College stelt op grond van voorgaande vast dat het huisvestingsbeleid van verweerder verzoekster geen reëel uitzicht biedt op het wonen in een eigen woonwagen en, als zij dat al zou willen, in een woonwagenwoning. Dit wordt bevestigd door het feit dat verzoekster zich zes jaar geleden tot verweerder heeft gewend en tot op heden niet in aanmerking is gekomen voor een eigen standplaats of woonwagenwoning. Ook wordt dit bevestigd doordat de drie personen die op de wachtlijst van verweerder staan inmiddels tien jaar wachten op een woonwagenwoning. Hier staat tegenover dat het huisvestingsbeleid van verweerder woningzoekenden in de reguliere sociale huursector wel reëel zicht geeft op een woning. De gemiddelde wachttijd van een actief woningzoekende in deze sector is korter dan een jaar, te weten 10,4 maanden. En de gemiddelde inschrijftijd van een actief woningzoekende is drie jaar. Het College is van oordeel dat verzoekster hiermee feiten heeft aangevoerd die kunnen doen vermoeden dat verweerder niet voorziet in een zo gelijkwaardig mogelijk aanbod zoals hierboven in 6.5 is bedoeld.

6.8 Nu sprake is van feiten die onderscheid kunnen doen vermoeden, is het aan verweerder om te bewijzen dat hij niet in strijd met de AWGB handelt. Het College overweegt dat verweerder hierin niet is geslaagd.

6.9 Verweerder voert aan dat zijn beleid garandeert dat de standplaatsen en de woonwagenwoningen behouden blijven voor de woonwagenbewoners in zijn gemeente. Daarbij verklaart hij dat hij voldoende inzicht heeft in hun behoefte omdat de groep woonwagenbewoners relatief klein is. Verweerder heeft echter geen, op feiten

juist niet lijkt te garanderen dat deze woningen voor de doelgroep behouden blijven. Van belang hierbij is dat verweerder hierbij heeft toegelicht dat hij tot verkoop overgaat om van de huisvestingsrol af te komen. Het College concludeert dat verweerder hiermee niet bewijst dat hij geen onderscheid maakt.

6.10 Voorts voert verweerder aan dat hij verzoekster tot op heden niet heeft kunnen helpen vanwege haar specifieke vraag, te weten een kavel om op te wonen én te werken. Dit kan evenmin gelden als bewijs dat geen sprake is van onderscheid. Hoewel duidelijk is dat deze combinatie verzoeksters voorkeur geniet, heeft zij verweerder immers ook gevraagd om anderszins te voorzien in alleen een woonwagewoningstandplaats. Tenslotte stelt verweerder dat het problematisch is dat verzoekster een deel van het jaar de woonwagewoningstandplaats leeg zal laten staan. Dit zou een belemmering opleveren voor een woonvergunning. Verweerder kan het College er niet van overtuigen dat dit gegeven een reëel obstakel zou vormen. De huidige woonwagewoningbewoners in zijn gemeente op de woonwagewoninglocatie van verzoekster reizen immers ook een deel van het jaar met de woonwagewoning. Bovendien is het, gelet op de Huisvestingsverordening van de gemeente Heusden en de Huisvestingswet, verweerder zelf die deze vergunning verstrekt zodat niet kan worden ingezien dat hier geen oplossing voor gevonden kan worden.

6.11 Nu verweerder het gevestigde vermoeden van onderscheid niet heeft weerlegd, oordeelt het College dat verweerder jegens verzoekster onderscheid maakt op grond van ras. Het College heeft eerder geoordeeld dat, ingeval een op zichzelf neutraal beleid van een gemeente alleen woonwagewoningbewoners treft, de gemeente direct onderscheid maakt op grond van ras bij de sociale bescherming (Zie: College 5 juli 2016, 2016-67, overweging 4.16). Nu het woonbeleid van verweerder ten aanzien van woonwagewoninglocaties en de uitvoering daarvan uitsluitend de groep woonwagewoningbewoners, onder wie verzoekster, nadelig treft is sprake van direct onderscheid op grond van ras jegens verzoekster.

6.12 Het maken van direct onderscheid is verboden tenzij voor het onderscheid een wettelijke uitzondering bestaat. Gesteld noch gebleken is dat hiervan sprake is. Verweerder maakt daarom jegens verzoekster verboden onderscheid op grond van ras bij sociale bescherming.

7 Oordeel

Het College van burgemeester en wethouders van de gemeente Heusden maakt jegens [. . .] verboden onderscheid op grond van ras.

Aldus gegeven te Utrecht op 28 augustus 2018 door prof. mr. J.C.J. Dute, voorzitter,
mr. D.C. Houtzager en mr. G. Lieuw LL.M., leden van het College voor de Rechten van de Mens, in tegenwoordigheid van mr. S.B. Hester, secretaris.

prof. mr. J.C.J. Dute
mr. S.B. Hester
namens deze,
mr. A.H. Pranger
secretaris